

ΑΝΤΙΛΑΛΟΥΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

Στις 18/5 οι κρατούμενοι των φυλακών Κορυδαλλού (πτέρυγες Α, Β, Γ, Δ) ξεκινούν κινητοποιήσεις διεκδικώντας την ικανοποίηση μιας σειράς αιτημάτων. Στο κάλεσμά τους για μαζικοποίηση των κινητοποιήσεων, απαντούν θετικά οι κρατούμενοι που βρίσκονται στα υπόγεια των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού, οι κρατούμενοι των φυλακών Πατρών (πτέρυγες Α, Β, Γ), οι κρατούμενες των φυλακών Κορυδαλλού και οι κρατούμενοι των φυλακών Νιγρίτας, Δομοκού, Χανίων και Αυλώνας. Από την πρώτη κιόλας στιγμή των κινητοποιήσεων συστήνεται το Συντονιστικό Αγώνα με σκοπό το συντονισμό του αγώνα και την μαζικοποίησή του από περισσότερους κρατούμενους.

Τα αιτήματα των κρατουμένων και ο συνακόλουθος αγώνας τους αποτελούν ανάχωμα στο σχέδιο αυταρξικοποίησης του νομικού πλαισίου για όσους βρίσκονται εντός των τειχών.

Πιο συγκεκριμένα, οι κρατούμενοι απαιτούν:

- **Τη μονιμοποίηση των διατάξεων του νόμου 4322/2015 (νόμος Παρασκευοπούλου), χωρίς περιορισμούς και εξαιρέσεις.** Ο συγκεκριμένος νόμος αφορά τις αποφυλακίσεις κρατουμένων. Η αυθαιρεσία όμως των δικαστικών κρίσεων, κόβει και ράβει το νόμο κατά το δοκούν, ειδικά μέσω της επικείμενης εισαγωγής δικαστικού συμβουλίου, με αρμοδιότητά του την έγκριση ή την απόρριψη της αποφυλακίσης. Ως αποτέλεσμα, μηχανορραφείται ένα άτυπο καθεστώς ομηρίας για τους φυλακισμένους. Παρά ταύτα, «εξέχουσες» φιγούρες της πολιτικής ελίτ όπως ο Άκης Τσοχατζόπουλος και ο Βασίλης Παπαγεωργόπουλος, γνωστοί ιδιαίτερα για τις υπεξαιρέσεις πακτωλού χρημάτων, ήταν από τους ωφελημένους του νόμου, αποδεικνύοντας πως η δικαιοσύνη είναι ταξική και κάνει τα στραβά μάτια για τα «δικά της τα παιδιά».
- **Την κατάργηση του εισαγγελικού βέτο για τη χορήγηση αδειών.** Ο νόμος αυτός κρατά από τον καιρό υπουργίας του βουλευτή της Ν.Δ. Νίκου Δένδια και λύνει τα χέρια των εισαγγελικών αρχών. Έτσι, ακόμα και αν το συμβούλιο της φυλακής γνωμοδοτήσει πλειοψηφικά υπέρ της χορήγησης άδειας, το βέτο του εισαγγελέα υπερκεράζει την προαναφερθείσα διαδικασία και απορρίπτει τη χορήγηση άδειας. Είναι προφανές, πως υπάρχουν ιμάντες σύνδεσης κρατικών διαχειριστών-εισαγγελίας, γεγονός που επεξηγεί και την αισχρότητα του εισαγγελικού βέτο επί της χορήγησης αδειών, ειδικά αν λάβει κανείς υπόψη του πως οι εισαγγελείς δεν έχουν την παραμικρή τριβή με τους κρατούμενους, αλλά τους βλέπουν μόνο στα πειθαρχικά συμβούλια που αποφασίζουν για την τιμωρία τους ή στα συμβούλια που αφορούν τη χορήγηση αδειών.
- **Την κατάργηση του νόμου που αφορά την αθροιστική έκτιση της ποινής για συγκεκριμένα αδικήματα εντός των φυλακών, κατά τη διάρκεια της άδειας ή μετά την παραβίασή της, με αποτέλεσμα οι κρατούμενοι να υποχρεώνονται να εκτίσουν δύο ποινές ξεχωριστά.** Κατ' αυτόν τον τρόπο φορτώνονται επιπλέον χρόνια στους κρατούμενους, καθώς δεν αναγνωρίζεται από το νομικό πλαίσιο η συγχώνευση ποινών. Αυτό σημαίνει πως τα αδικήματα που συντελούνται εντός των φυλακών, σε περίοδο άδειας ή μετά την παραβίαση αυτής, αρχίζουν να εκτίονται μετά την ολοκλήρωση της αρχικής ποινής. Το μέτρο αυτό στοχοποιεί εκδικητικά και τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις και εξεγέρσεις μέσα στις φυλακές, αλλά και τις καθημερινές αντιστάσεις των κρατουμένων απέναντι στην αυθαιρεσία και τη βαρβαρότητα των δεσμοφυλάκων τους, αποτελώντας έτσι πέρα από φόβητρο, μία ακόμα στενή θηλιά στο λαιμό των εγκλειστών.

Στην περίοδο επιθετικής αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου που διανύουμε, όπου το ξεπέραςμα της κρίσης υπερσυσσώρευσης, δομικού στοιχείου του καπιταλισμού, περνά μέσα από την εντεινόμενη υλική αφαίμαξη της κοινωνικής βάσης, η κοινωνική συναίνεση και

νομιμοποίηση του καθεστώτος εξασθενεί. Εξασθενεί όσο οι υλικές ανάγκες πιέζουν τους «από τα κάτω» που καλούνται να πληρώσουν τα σπασμένα, όσο η κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα καθορίζουν επί της ουσίας το ποιος ζει και πώς ζει και ποιος πεθαίνει. Συνεπώς, η διαιώνιση της κυριαρχίας περνά αναγκαστικά μέσα από την επιβολή συνθηκών έκτακτης ανάγκης και καθεστώτος εξαίρεσης και αποκλεισμού για όσους περισσεύουν, για όσους δεν έχουν κάποια χρησιμότητα στην αναπαραγωγή του κεφαλαίου.

Στην παραπάνω ακριβώς γενικευμένη συνθήκη και τη συναφή της πολιτική διαχείριση, κομβικό ρόλο παίζουν οι φυλακές. Πέρα από τον απόλυτο έλεγχο που ασκούν, την πειθάρχηση στην κυρίαρχη κανονικότητα, στις επιταγές κράτους και κεφαλαίου, τη χρήση φυσικής και ψυχολογικής βίας, οι φυλακές σήμερα αποτελούν αποθήκες ψυχών. Τοποθεσίες στις οποίες στοιβάζεται το πλεονάζον εργατικό δυναμικό, αποκλεισμένο από τον κοινωνικό ιστό, εκδικητικά κλεισμένο πίσω από κάγκελα. Περιτειχίζονται επίσης αγωνιστές που επιλέγουν να αντιπαρατεθούν πολιτικά με το κυρίαρχο, στοχεύοντας στην ανατροπή του. Όλα αυτά τα κομμάτια απομονώνονται και εξαιρούνται από το λοιπό κοινωνικό σώμα. Υπάγονται τελικά σε μια ειδική θεσμική διαχείριση. Από τις κρατούμενες στις γυναικείες πτέρυγες των φυλακών Κορυδαλλού, μέχρι τους έγκλειστους του Κολαστηρίου (Νοσοκομείο Κρατουμένων Κορυδαλλού «Άγιος Πάυλος»), που στερούνται και της στοιχειωδέστερης ιατρικής περίθαλψης με αποτέλεσμα να καταμετρούν σχεδόν κάθε μήνα θανάτους, μέχρι και τους πολιτικούς κρατούμενους που στερούνται χορήγησης αδειών είτε λόγω άρνησής τους να αποκηρύξουν τα πολιτικά τους πιστεύω και τη δράση τους (Δ. Κουφοντίνας, Κ. Γουρνάς) είτε λόγω τεχνητών γραφειοκρατικών κωλυμάτων (Σαραφούδης, Χαρίσης, Καραγιαννίδης κ.α., στέρηση την οποία συνεχίζει να υπόκειται ο τελευταίος) το κράτος, συνεπικουρούμενο από τους καίριους υποστηρικτικούς του μοχλούς, το δικαστικό και κατά βάση το εισαγγελικό σώμα (και τον ποινικό κώδικα που διαμορφώνεται κατά περίπτωση προς το συμφέρον των «από τα πάνω», βάλλοντας την κοινωνική βάση) και τις φυλακές, δείχνει το σκληρότερό του πρόσωπο, εκφράζοντας με μένος την εκδικητικότητά του σε όσους βρίσκονται εντός των τειχών.

Αυτό που γνωρίζουμε είναι ότι τίποτε, έστω και μερικό, δεν κερδίζεται χωρίς αγώνα. Όσο και αν οι εκάστοτε κρατικοί διαχειριστές προσπαθούν να μας πείσουν ότι κάνουν παραχωρήσεις από την καλή τους την καρδιά, τα ίδια τα υποκείμενα του αγώνα γνωρίζουν πολύ καλά, πως οι μερικές κατακτήσεις και οι αποσπασματικές νίκες απέναντι στον ταξικό μας εχθρό είναι αποτέλεσμα μακρών αγώνων. Την ίδια στιγμή, οι υποσχέσεις του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. για σεβασμό των δικαιωμάτων και για βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης στις φυλακές, αφού πρώτα κεφαλαιοποιήθηκαν στις κάλπες, κατέρρευσαν παταγωδώς. Τουναντίον, ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α έχει επιδείξει ωμή σκληρότητα απέναντι στα έγκλειστα υποκείμενα, πολιτικά και ποινικά, επικυρώνοντας εμφανώς πως το κράτος έχει συνέχεια.

Οι μερικοί αγώνες είναι σημαντικοί για να μπορέσουμε να ανασάνουμε. Ωστόσο, για να μπορέσουμε να απαλλαγούμε από την κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα, οφείλουμε να συνδέσουμε αυτούς τους αγώνες με ένα συνολικό επαναστατικό πρόταγμα που θα κάνει συντρίμια τον κόσμο του κράτους και του καπιταλισμού, για να δώσει τη θέση του σε μια χειραφετημένη κοινωνία πολιτικής ελευθερίας και οικονομικής ισότητας, σε μια κοινωνία γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης, με την αλληλεγγύη ως συνεκτικό της δεσμό.

Γι' αυτό το λόγο φτιάχνουμε κοινά μέτωπα αγώνα εντός και εκτός των τειχών. Για να γκρεμίσουμε εν τέλει μέχρι και την τελευταία φυλακή. Για να απελευθερωθούμε από όλα τα δεσμά.

ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ
ΑΜΕΣΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥΣ

Συλλογικότητα Αναρχικών από τα Ανατολικά

Ελευθεριακή Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης

Ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών Θεσ/νίκης

